

четырмата злодѣйцы. А още по-повелително имъ каза слѣдующето.

— Вы всинца сте таквызъ щото не струвате да ся трудите за васъ ибкой; невъзможното направихте възможно да излѣзите отъ тъмницѣтъ, и оставихте вжтрѣ одного, който утрѣ ще ны проводи всинца ны на бѣсилото. Или не знаете че като падне главата на главатаря, не ще остане никой што за свидѣтелство.

— Кого оставихмы вжтрѣ? рекохъ безпокойно четырмата злодѣйцы.

— Кого оставихте? Оногозъ който има свидѣтелствата че главатарѣтъ ни убилъ едно врѣме въ Букурещъ бащѣ му и му откраднѣлъ всичкото му иманіе.

— Бре що казвашъ ты.

— Това което ви казувамъ азъ!

— Така а? ами сега що да сторимъ? ный смы изгубены

— Има едно срѣдство да ся запрѣдвари работата.

— Какво е то срѣдство?

— Казувамъ ви го, ако ся наемате да го извършите.

— Кажы ни, бре момче.

— Единъ отъ васъ да дойде съ мене а другытѣ трима да останѣтъ тука додѣ съвне, щомъ съвне да идете въ домѣтъ на господина главатаря ни и да му кажите че работата ни е окаляна и че въ ржцѣтъ на одного чловѣка който е вжтрѣ въ тъмницѣтъ ся намѣрва единъ ножъ съ елмази, който были зели въ Букурещъ убійцытѣ на онзи богатъ старецъ. Отъ това той да види което е но-добрѣ да направимъ за да избѣднемъ отъ тѣхъ опасность.

— Добрѣ (казва единъ отъ злодѣйцытѣ) Но не ми ли казвашъ кой си ты?

— Азъ съмъ дѣте на Г. Тоннера.

— Живъ да си бре? За туй си ты таквози враговито.

— А че какво мя имате вы? Той баща ми не знае че